

ЉУБИЦА МАРКОВИЋ

Навршило се две године од смрти Љубице Марковић, професора књижевности и библиотекара Универзитетске библиотеке „Светозар Марковић“.

Љубица Марковић припада првој генерацији наших стручних библиотекара; оној генерацији која се трудила да својим стручним радом допринесе да се библиотекарство код нас као самостална стручна дисциплина постави, формира и развије. Она је припадала ономе маломе броју професора који у библиотеци нису тражили заклона, нити у библиотечком послу одмора, већ је библиотекарство схватила као своју професију, као своју струку, трудећи се не само да тај посао савесно у предано обави већ и да се у тој струци и усаврши. Томе стручном библиотекарском послу посветила је 21 годину преданог стручног рада.

Љубица Марковић је 20 година у Библиотеци руководила целокупном обрадом југословенске и остале словенске књиге. Руководила је читавим одељењем славике са свим каталозима и фондовима, почев од бриге за његово комплетирање па до предаје књига читаоцима. Као добром познаваоцу наше и словенске књижевности, као великом љубитељу књиге, а уз то човеку са ванредним осећањем и утанчаним литерарним укусом, одлично је одговарало ово место руководиоца. Оно је одговарало тим пре што је она одлично знала руски, а служила се чешким и пољским језиком, тако да је могла лично пратити богату литературу словенских земаља и плански одабирати оно што ће се у Универзитетској библиотеци најбоље искористити. За добро снабдевено одељење словенских књига, заслуга припада углавном Љубици Марковић. Што се тиче стручног рада, једино Одељење славике имало је сва три основна каталога, и то топографски, стручни и азбучни. Обрадом књиге руководила је лично Марковићева. Поред тога, она је на томе послу, на послу инвентарисања и каталогизације књига поучавала многе нове генерације и то поучавала их са пуно стрпљења и другарским опхођењем. Никад да покаже да јој је досадно; никад да плане. Умела је да суву библиотекарску праксу оживи, да је учини простом и доступном, и да за тај посао изазове интересовање и љубав наших млађих другова.

И у овај свој стручни посао и у остале послове које је преузимала да ради Марковићева је уносила обилато огромну љубав и топлину своје благе и fine природе. Ту преданост послу и топлу и искрену љубав за човека, она је преносила и на читаоце наше библиотеке, и на младе генерације студената који су пролазили кроз словенско одељење тражећи литературу за своје семинарске и дипломске радове. Са највећом готовошћу да помогне, са солидним знањем стручњака, са љубазношћу доброга човека и правога библиотекара она је несебично пружала драгоцену помоћ свима који су се њој обраћали, - а њих је било много, они су је свакодневно тражили, јер се огроман део рада са читаоцима своди углавном на тражење наше и словенске књиге. Морамо са жалошћу констатовати да је у овоме погледу у нашој библиотеци остало још непопуњено место Љубице Марковић. Ми још нисмо нашли погодног библиотекара који ће тако добро и тако стручно познавати

и словенску литературу и фонд књига наше библиотеке, и тако присно са љубављу прилазити нашем младом читаоцу.

Љубица Марковић била је једна од првих покретача, иницијатора за оснивање стручног друштва библиотекара, које је било основано 1931 године. Она се свесрдно заузимала и радила на томе да се друштво оснује и активно учествовала у првим данима организације и рада самога друштва. На првим скуповима као и на Конгресу друштва она је иступала са стручним рефератима. Она је по своме раду у стручном друштву библиотекара била у тесној вези не само са својим колегама библиотекарима у Београду, у Загребу и Љубљани, него и са библиотекарима из Прага, које је упознала приликом свога боравка у Чехословачкој.

Марковићева је имала огромно осећање другарства, које је умела да негује, и обасипала је нежношћу и топлим пријатељским пажњама све своје другове и пријатеље. Зато је од широког круга својих пријатеља искрено вољена. У тешким и одлучним тренутцима, за време непријатељске окупације, она је остала верна своме народу и отворала врата свога дома пријатељу кога су непријатељске окупационе власти гониле.

Марковићева је оставила за собом из области библиотекарства око 20 штампаних чланака, кроз које се углавном провлачи љубав за књигу која је код ње била нарочито изражена, и истиче пропаганда библиотеке.

Особито живо интересовање имала је за развој женског покрета код нас, а нарочито за еманципацију жена Српкиња, пратећи све то кроз културни живот наше земље. Из ове области дала је двадесетак чланака и пет мањих засебно оштампаних дела.

Била је једна од редактора Библиографије женских писаца. Прикупила је материјал за израду Библиографије свих књижевних прилога које су наше жене објављивале по савременим часописима. Та грађа о књижевној делатности наших жена остала је необјављена.

Сем тога дала је Марковићева такође око двадесет литерарно написаних чланака који чине леп прилог нашој историји књижевности. Са великом љубављу за руску књижевност и напредне руске књижевнике она је написала неколико лепих приказа и одржала више успешних предавања.

После ослобођења, и поред слабога здравља, она живо учествује у свима акцијама које предузимају библиотекари Београда, помаже саветима и предавањима организовање и развијање реонских библиотека, предаје на првом стручном библиотекарском курсу који организује Министарство просвете, води са успехом целокупан културно просветни рад синдикалне подружнице Универзитетске библиотеке, одабира литературу за изложбе књига и предузима још много других послова, желећи да до последњег момента искрено помогне развоју библиотекарства код нас и да на тај начин да свој допринос ново социјалистичкој Југославији.

Милица Б. ПРОДАНОВИЋ